

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.906 van 24 juni 1997
in de zaak A. 73.750/VII-15.341.**

In zake : Ignace VAN STEENBERGE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DANCKAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Ernest Allardstraat 35-37

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Buitenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. LEFRANC,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Martensstraat 16.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat
A. DANCKAERT op 27 maart 1997 namens Ignace
VAN STEENBERGE heeft ingediend om de schorsing van de
tenuitvoerlegging te vorderen van het koninklijk besluit
van 15 januari 1997 "waarbij hij ontheven wordt uit zijn
functie van Buitengewoon en Gevolmachtigd Ambassadeur in
Boekarest en overgeplaatst naar het hoofdbestuur";

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 12 mei 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 mei 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. DANCKAERT, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat P. LEFRANC, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat de verwerende partij excepties opwerpt waarin zij aanvoert dat de vordering tot vernietiging en de vordering tot schorsing niet ontvankelijk zijn; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de aangevoerde excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties slechts noodzakelijk zou zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker omtrent het nadeel in het inleidend verzoekschrift doet gelden wat volgt :

"Zoals gesteld heeft vertoger zijn post als Ambassadeur te Boekarest waargenomen in september 1993.

Door de onverwachte, excessieve en brutale strafmaatregel genomen door de Minister waarbij vertoger ontheven wordt van zijn functie van Buitengewoon en Gevolmachtigd Ambassadeur met terugroeping naar het Hoofdbestuur, tast de tegenpartij de goede faam van vertoger aan.

Dit wordt bewezen door het feit dat de President van de Roemeense Staat geschrokken is door de brutale sanctie opgelegd door de Minister van Buitenlandse Zaken. Dit is eveneens het geval in de diplomatieke wereld. Zowel binnenlandse als buitenlandse collega's van vertoger zijn geschrokken van de beslissing met het gevolg dat vertoger onherroepelijk in een kwaad licht komt te staan bij deze mensen. Het gevolg is dat de opgelegde sanctie weegt op de professionele en niet-professionele relatie die vertoger heeft in de diplomatieke wereld alsook bij de ambtenaren en de relaties van vertoger en deze van zijn echtgenote, die hem bijzonder heeft bijgestaan op zijn post door zich sterk te betrekken bij diverse sociale en hulpverlenende werken.

Daarenboven staat vertoger op 12 maanden voor zijn met pensioen gaan. Het is duidelijk dat het annulatieberoep ten gronde niet kan behandeld worden binnen dit tijdsbestek.

Dit heeft ook voor gevolg dat indien er geen schorsing optreedt vertoger met pensioen zal moeten gaan met het odium van de opgelegde strafmaatregel, nl. ontheffing uit zijn functie en terugroeping naar Brussel.

Het is tevens duidelijk dat vertoger in dit geval het odium van de opgelegde sanctie zal moeten blijven ondergaan na zijn oppensioenstelling tot dat de Raad van State eventueel ten gronde de beslissing van de Minister van Buitenlandse Zaken heeft vernietigd.

Dit feit zal beslist een negatieve invloed hebben op zijn verdere relatie met overheden, oud-collega's en relaties met het gevolg een zware morele schade.

Deze schade is niet alleen moeilijk te herstellen maar is zelfs onherstelbaar, gezien een vergoeding

voor deze morele schade niet kan opwegen tegen de morele schade die vertoger geleden heeft, nog lijdt en nog zal lijden.

Het bevelen van de schorsing van de aangevochten beslissing is dan ook het enige middel om een einde te stellen aan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat vertoger ondergaat ingevolge de beslissing";

Overwegende dat verzoeker enkel een moreel nadeel aanvoert; dat zulk nadeel wordt goedge maakt door de genoegdoening die voor verzoeker voortvloeit uit een gebeurlijke annulatie van de bestreden beslissing zodat het in principe niet moeilijk te herstellen is; dat de vraag zich stelt of verzoeker te dezen gegevens aanbrengt die ertoe nopen om anders te beschikken; dat verzoeker sedert april 1993 aangesteld was in Boekarest en met de bestreden beslissing uit die functie wordt ontheven, volgens de bewoordingen van het bestreden besluit "om een einde te stellen aan de blijvende kortsluitingen inzake de visumafgifte"; dat verzoeker naar het hoofdbestuur wordt overgeplaatst met "de wedde verbonden aan zijn graad alsook de vergoedingen toegekend aan de ambtenaren van de carrière Buitenlandse Dienst die hun functies uitoefenen bij het Hoofdbestuur"; dat aldus op het eerste gezicht de maatregel een maatregel is genomen in het belang van de goede werking van de dienst en geen sanctie; dat een terugroepen naar het hoofdbestuur na bijna vier jaar dienst, zelfs al mocht dit te dezen door verzoeker zelf als een strafmaatregel worden beschouwd, redelijkerwijze bij de meeste buitenstaanders, zelfs collega's, niet zal overkomen als een publieke afkeuring; dat het eigenlijk veeleer van de discretie van verzoeker zelf afhangt in hoeverre die maatregel negatief wordt geïnterpreteerd; dat bijgevolg niet kan worden aanvaard dat het bestreden besluit op zulke ingrijpende wijze de goede faam van verzoeker kan aantasten dat het risico van dat moreel nadeel een schorsing van zijn onmiddellijke tenuitvoerlegging zou verantwoorden; dat aldus ook niet kan worden

aanvaard dat bij gebrek aan schorsing, verzoeker na zijn nakende oppensioenstelling door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een dergelijke zware morele schade zou lijden wegens de negatieve invloed daarvan op zijn verdere relaties met overheden, oud-collega's en relaties;

Overwegende dat aldus het rechtens vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet is aangetoond; dat bijgevolg niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig juni 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M.-R. BRACKE.